

Arrest

nr. 160 819 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 15 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 november 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2014 werd ingediend door :

[...]

en als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen:[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar ouders en broers verblijft. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De bewering dat betrokkene alhier voor haar zieke ouders zou zorgen en de voorgelegde attesten waaruit zou moeten blijken dat de ouders mantelzorg nodig hebben kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat de ouders ook voor de komst van hun dochter in staat waren om zich te kunnen behelpen. De twee zonen van de moeder van betrokkene kunnen de zorg op zich nemen voor de periode dat betrokken er niet is. Betrokkene toont ook niet aan dat haar ouders geen beroep zouden kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene kan terugkeren naar België.

Het feit dat betrokkene bij haar ouders zou verblijven en indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, art 8 EVRM zou worden geschonden. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.", kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen van integratie(dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om zich te integreren en dat zij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Zij licht het middel toe als volgt:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt onder andere het volgende te lezen:

“(...)Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar ouders en broers verblijft. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De bewering dat betrokkene alhier voor haar zieke ouders zou zorgen en de voorgelegde attesten waaruit zou moeten blijken dat de ouders mantelzorg nodig hebben kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat de ouders ook voor de komst van hun dochter in staat waren om zich te kunnen behelpen. De twee zonen van de moeder van betrokkene kunnen de zorg op zich nemen voor de periode dat bestrooken er niet is. Betrokkene toont ook niet aan dat haar ouders geen beroep zouden kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene kan terugkeren naar België.

Het feit dat betrokkene bij haar ouders zou verblijven en indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, art 8 EVRM zou worden geschonden. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven: ‘§1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire. beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland’, kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.(...)”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt – net zoals bij de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14 mei 2014 - dat de nodige mantelzorg niet zou kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar de ouders van verzoekende partij in het verleden ook hun plan getrokken hebben en dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zou gaan.

Verwerende partij stelt dat de mantelzorg niet voldoende zou aangetoond zijn en dat de ouders voor de komst van verzoekende partij ook in staat waren om hun plan te trekken.

Nochtans werd net om die reden een nieuwe aanvraag tot humanitaire regularisatie ingediend door verzoekende partijen dd. 1 september 2014. Deze aanvraag vermeldt uitdrukkelijk dat verzoekende partij moet instaan voor de mantelzorg van de ouders, dat thuisverpleging niet voldoende is en dat de situatie van de ouders verslechterd is in vergelijking met voor de komst van verzoekende partijen. Verwerende partij heeft dan ook geenszins de indruk dat zij de aanvraag tot humanitaire regularisatie heeft gelezen.

Het volgende werd gesteld in de initiële aanvraag dd. 1 september 2014:

“Zowel de vader/opa en de moeder/oma van verzoekende partijen hebben nood aan mantelzorg. Dit wordt uitdrukkelijk geattesteerd door verschillende dokters (Cf. Stuk 6 – omschrijving ziektes + bevestiging nood aan mantelzorg).

In de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14 mei 2014 van de vorige aanvraag tot humanitaire regularisatie werd het volgende gesteld met betrekking tot de zorg van de zieke ouders: Dient thans benadrukt te worden dat de gezondheidstoestand van de ouders van verzoekende partij aanzienlijk achteruit gegaan is en dat het tevens niet mogelijk is om slechts voor korte tijd terug te keren. Omwille van de relevantie wordt het schrijven van dokter LAMON Kris hieronder integraal weergegeven (cfr. Stuk 6):

[...]

Dokter Lamon vermeldt uitdrukkelijk dat zelfs thuisverpleging niet toereikend zou zijn voor de nodige mantelzorg. De vader van verzoekende partij is blind aan het worden en haar moeder is zo ernstig ziek dat zij zonder de hulp van de dochter niet meer thuis zou kunnen blijven.

De broers/ooms van verzoekende partijen gaan beiden voltijds werken en kunnen dan ook niet ten volle instaan voor de nodige mantelzorg van hun ouders.”

EN

“In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partijen om een familieleven te leiden in Macedonië. Aangezien hun (groot)moeder verblijfsrecht heeft in België omwille van medische redenen en dus onmogelijk naar haar land van herkomst, Macedonië, kan terugkeren. Aangezien hun broers/ooms eveneens verblijfsrecht hebben in België. Aangezien hun (groot)vader omwille van humanitaire redenen in België mocht blijven en thans ook mantelzorg nodig heeft. Aangezien verzoekende partij zowel moreel als fysiek hun (groot)ouders dient bij te staan omwille van de chronische aandoening van hun (groot)moeder en het geleidelijk aan blind worden van hun (groot)vader. (Cfr. Beknopte feiten supra). Hun broers/ooms werken beiden voltijds en nemen de financiële lasten van het gezin voor hun rekening (Cf. Stuk 8 – arbeidsovereenkomsten + loonfiches van beide broers). Eerste verzoekende partij heeft recht op alimentatie voor haar minderjarige kinderen (Cf. Stuk 2). Eerste verzoekende partij zou dan ook moeten instaan voor de directe zorg van haar ouders, aangezien de broers werken kunnen ze hun moeder en vader slechts gedeeltelijk bijstaan voor hun medische zorgen. Verzoekende partij zou daar tevens in belangrijke mate toe kunnen bijdragen.”

De situatie van de (groot)ouders van verzoekende partij is dus verslechterd. De vader die in staat voor de mantelzorg van zijn vrouw, wordt geleidelijk aan blind. Waardoor de vader niet meer in staat is om de volledige mantelzorg aan zijn vrouw te geven, daar hij nu zelf ook mantelzorg nodig heeft.

Zelfs een tijdelijke scheiding van verzoekende partij zou problematisch zijn.

II.1.4. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het ‘buitengewoon moeilijk’ zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

Verzoekende partij kan dus ook niet tijdelijk naar Macedonië gaan, gezien zij hier in staat voor de mantelzorg van haar ouders.

Bovendien zouden verzoekende partijen hun (groot)ouders en broers/ooms moeten achterlaten in België . In casu is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Macedonië kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen verwerende partij ook lijkt te beamen.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij maar eventjes moet terugkeren, is dan ook niet afdoende. Ook het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd, is niet redelijk.

De argumentatie van verwerende partij, namelijk dat de ouders voor haar komst in staat waren om hun plan te trekken – terwijl duidelijk blijkt uit de aanvraag dat de situatie veranderd is-, is niet pertinent en verantwoordt al zeker niet waarom dit geen omstandigheid zou zijn die het verzoekende partijen bijzonder moeilijk maakt om thans naar hun land van herkomst terug te keren.

II.1.6. Bovendien moet verwerende partij consequent zijn.

In de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14 mei 2014 werd gesteld dat de mantelzorg met betrekking tot de ouders van verzoekende partij onvoldoende zou zijn aangetoond om als buitengewone omstandigheid te kunnen dienen. Vandaar dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend waarin de nood aan mantelzorg en bijgevolg de onmogelijkheid om de aanvraag vanuit het land van herkomst te kunnen indienen, uitvoerig werd aangetoond.

Thans werd de nood aan mantelzorg wel uitvoerig aangetoond, verwerende partij kan onmogelijk beweren dat dit niet zo zou zijn. De aanvraag dient dan ook minstens ontvankelijk verklaard te worden.

Verwerende partij moet met andere woorden consequent blijven.

II.1.7. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!”

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht hangt te dezen nauw samen met het wettelijk kader waarin de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In casu werd geoordeeld dat de elementen door verzoekster ingeroepen niet konden worden aanvaard omdat:

- het feit dat zij bij haar ouders en broers verblijft geen buitengewone omstandigheid vormt;
- dat verzoekster voor haar ouders instaat voor mantelzorg wordt niet aanvaard aangezien zij in staat waren om zich te kunnen behelpen. De twee zonen van de moeder van betrokkene kunnen de zorg op zich nemen voor de periode dat betrokken er niet is. Betrokkene toont ook niet aan dat haar ouders geen beroep zouden kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene kan terugkeren naar België;
- het feit dat verzoekster bij haar ouders zou verblijven en indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven;
- de elementen van integratie (dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om zich te integreren en dat zij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster wijst er op dat zij in haar aanvraag van 1 september 2014 verklaarde dat de gezondheidstoestand van de ouders aanzienlijk is achteruit gegaan. Zij wijst op het medisch attest dat zij indiende bij haar aanvraag waarin verklaard werd dat beide ouders zo ernstig zieken zijn dat zij zonder de hulp van hun dochter niet meer thuis zouden kunnen blijven. Aangezien haar broers voltijds gaan werken kunnen deze niet instaan voor de nodige mantelzorg. Zij meent dan ook dat ten onrechte werd besloten dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar een aanvraag vanuit het land van herkomst ernstig bemoeilijken.

De Raad merkt evenwel op dat het medisch attest van dokter L. dat zij in het middel citeert, niet geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het medisch attest vermeldt dat verzoeksters vader S. slechtziende is en dat de moeder B. hulpbehoevend en bedlegerig is. Er wordt vermeld dat er dagelijks verpleegzorg is maar dat deze ontoereikend is voor de hele dag. Zonder bijkomende mantelzorg zou B. niet meer thuis kunnen blijven. In de mate verzoekster aanvoert dat de situatie van haar ouders sedert de laatste beslissing in het kader van artikel 9bis (op 14 mei 2014) sterk achteruit is gegaan blijkt dit niet zonder meer uit het neergelegde attest van dr. L. die veeleer een chronische situatie lijkt te beschrijven. Dit blijkt ook uit haar aanvraag die verzoekster in het middel zelf citeert.

Het motief dat de (groot)ouders voor de komst van verzoekster dan ook konden behelpen is wel degelijk pertinent. In haar aanvraag verwees verzoekster niet naar een ernstige verslechtering van de gezondheid van haar ouders, wat zij thans in haar middel pas voor het eerst aanvoert. Verder wijst verzoekster op het feit dat haar twee broers werken. De verwerende partij kon dan ook op goede gronden motiveren dat er geen reden was om af te wijken van de vaststelling dat de ouders van verzoekster zij zich konden behelpen, de twee zonen van de moeder de zorgen op zich konden nemen en dat zij beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook het feit dat de beide broers van verzoekster werken, sluit niet uit dat zij gedeeltelijk zouden instaan voor de mantelzorg van hun moeder, dit in combinatie met het bestaan van diverse diensten voor thuisverpleging. Verzoekster toont aldus niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

2.1.4. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden privéleven van verzoekster. In een situatie van eerste toelating gebeurt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. Er dient dan volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In concreto verwijst verzoekster enkel naar de behoefte aan mantelzorg voor haar ouders. Om de redenen hoger uiteengezet onder punt 2.1.3 is reeds gebleken dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid niet heeft geschonden waar zij stelde dat deze mantelzorg geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien deze ook door anderen kan worden waargenomen. De Raad wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, in wezen enkel inhoudt dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten. In de mate een inreisverbod aan verzoekster werd opgelegd (dat niet tot het voorwerp van de huidige zaak behoort) vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekster onder meer om humanitaire redenen de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoekster in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster dit met haar betoog niet aan. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven en het privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

2.1.5. Er wordt niet ingezien welk onderdeel van de bestreden beslissing de verzoekende partij bekritiseert door te stellen *“dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Macedonië kan indienen”*. Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van voornoemde verdragsrechtelijke bepaling.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij licht het middel toe als volgt:

“II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(…)

De elementen van integratie(dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om zich te integreren en dat zij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (…)”

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om zich te integreren en dat zij zich zeer goed zou aanpassen aan de Belgische cultuur - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)..'

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.4. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Het centrum van hun familiaalleven bevindt zich in België. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast zijn voor haar integratie.

Verzoekende partijen kunnen enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

2.2.2. Met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar de uiteenzetting onder het eerste middel. In concreto voert verzoekster aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen van integratie. In de mate verzoekster een motiveringsgebrek meent te ontwaren doordat niet zou worden gemotiveerd waarom de integratie-elementen niet tot de ontvankelijkheidsfase en slechts tot de gegrondheidsfase zouden behoren, gaat zij er aan voorbij dat de bestreden beslissing dienaangaande verwijst naar het arrest 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009. In deze zaak oordeelde de Raad van State "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffende en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend".

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat "de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheden (fungeren)". In de bestreden beslissing wordt immers terecht gesteld dat "de overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw (...) betrekking hebben op de gegrondheid" en "in deze fase niet (worden) behandeld". De omstandigheid dat verzoekster hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT